
NEUVOTTELUKOKOUKSESTA MARIAN PALATSISSA

Porvarillisessa lehdistössä on jo julkaistu tiedonanto työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston Toimeenpanevan komitean ja Väliaikaisen hallituksen neuvottelukokouksesta. Tuo tiedonanto ei yleensä ole... tarkka, ja paikoitellen siinä suorastaan vääristellään tosiasioita ja johdetaan lukijaa harhaan. Me emme edes puhukaan erikoisluontoisesta porvarilliselle lehdistölle ominaisesta tosiasiain valaisemistavasta. Sen vuoksi on palautettava mieliin todellinen kuva neuvottelusta.

Neuvottelukokouksen tarkoituksena oli selvittää Väliaikaisen hallituksen ja Toimeenpanevan komitean keskinäiset suhteet ministeri Miljukovin nootin¹⁴ yhteydessä, joka oli kärjistänyt selkkausta.

Neuvottelukokouksen avasi pääministeri Lvov. Hänen avauspuheensa sisälsi seuraavat väittämät. Viime aikoihin asti maassa on luotettu Väliaikaiseen hallitukseen ja asiat ovat menneet tyydyttävästi. Mutta nyt siihen ei jostain syystä luoteta, ja onpa alkanut ilmetä vastarintaakin. Se on tuntunut erikoisesti viimeisten kahden viikon aikana, jolloin kaikille

tunnetut sosialistipiirit ovat aloittaneet lehdistössä sotaretken Väli aikaista hallitusta vastaan. Näin ei voi enää jatkua. Tarvitaan työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston antamaa päättäväistä kannatusta. Muussa tapauksessa me eroamme.

Sitten seuraavat ministerien (sota-, maanviljelys-, kulkulaitos-, finanssi- ja ulkoministerin) „selostukset“ ja kaikkein selvimmin puhuvat Gutshkov, Shingarjov ja Miljukov. Muiden ministerien puheissa vain toistetaan näiden johtopäätöksiä.

Ministeri Gutshkovin puhe oli sen vallankumouksellamme koskevan tunnetun imperialistisen katsantokannan perustelua, jonka mukaan Venäjän vallankumousta on pidettävä keinona, jonka avulla voidaan käydä „sota loppuun asti“. Olin vakuuttunut, sanoi hän, että kumous Venäjällä oli tarpeen tappion välttämiseksi. Halusin, että vallankumous olisi luonut voiton uuden tekijän, ja uskoin siihen, että se luo sen. Puolustuskanta sanan laajassa mielessä. Puolustuskanta ei ainoastaan nykyisyyttä, vaan myöskin tulevaisuutta varten — se on meidän päämäärämme. Mutta viime viikkoina on tapahtunut kokonainen joukko tilannetta huonontavia tapauksia... „Isänmaa on vaarassa“... Pääsyynä on niiden „pasifististen aatteiden ryöppy“, joita tunnetut sosialistipiirit saarnaavat. Ministeri vihjaa aika selvästi, että tuota saarnailua on hillittävä ja kuri palautettava, että siinä tarvitaan Toimeenpanevan komitean apua...

Ministeri Shingarjov kuvaa elintarvikepulaa Venäjällä... Peruskysymyksenä ei ole nootti eikä ulkopoliittikka, vaan vilja: ellemme selviydy viljakysymyksestä, niin emme selviydy mistään. Elintarvikepulan

kärjistymiseen vaikuttavat melko huomattavasti keli-rikko ja muut tilapäisilmiöt. Mutta pääsyynä Shingarjov pitää sitä „surullista ilmiötä“, että talonpojat „ovat alkaneet harrastaa maakysymystä“, kyntävät omin luvun tilanherrojen maita, lähettävät pois tilanherrojen maatiloilta sotavangit ja yleensä antautuvat agraari-„haihatteluihin“. Tuota Shingarjovin mielestä vahingollista talonpoikain liikettä „lietsoo“ „leninläisten“ agitatio maiden pakkoluovutuksen puolesta, heidän „puolue-fanaattinen sokaistuneisuus“. „Kshe-sinskajan palatsin“¹⁵, tuon „myrkkypesän“, „vahingollisesta agitatiosta“ on tehtävä loppu... Jompikumpi: joko nykyinen Väliaikainen hallitus, johon luotetaan, ja silloin on agraari-„vallattomuuksista“ tehtävä loppu; tai jokin muu valta.

Miljukov. Nootti ei ole minun henkilökohtainen mielipiteeni, vaan koko Väliaikaisen hallituksen mielipide. Ulkopolitiikkaa koskeva kysymys on kysymys meidän valmeudesta täyttää sitoumuksemme liittolaisia kohtaan. Me olemme sidottuja liittolaisiin... Yleensä meitä arvioidaan voimana, joka kelpaa tai ei kelpaa määrättyihin tarkoituksiin. Ei tarvitse muuta kuin näyttää heikoilta, niin suhteet huononevat... Valtauksista kieltäytymisessä piilee sen vuoksi vaaroja... Me tarvitsemme teidän luottamustanne, antakaa se meille, ja silloin armeijassa tulee olemaan innostusta, silloin meillä edistyy hyökkäys rintaman yhtenäisyyden hyväksi, silloin me painostamme saksalaisia ja vedämme heitä pois ranskalaisia ja englantilaisia vastasta. Sitä vaativat liittolaisille antamamme sitoumukset. Te näette, lopetti Miljukov puheensa, että tällaisen asiaintilan vallitessa, kun me emme

halua menettää liittolaisten luottamusta, nootti ei voinut olla muunlainen kuin se on.

Näinollen ministerien pitkät puheet sisälsivät muutamana lyhyen väittämän: maa potee vaikeaa kriisiä, kriisin syynä on vallankumouksellinen liike, ulospääsynä kriisistä on vallankumouksen taltuttaminen ja sodan jatkaminen.

Maan pelastamiseksi oli kuulemma välttämätöntä: 1) taltuttaa sotilaat (Gutshkov), 2) taltuttaa talonpojat (Shingarjov), 3) taltuttaa vallankumoukselliset työläiset (kaikki ministerit), jotka repivät naamion Väliaikaiselta hallitukselta. Kannattakaa meitä tässä vaikeassa asiassa, auttakaa käymään hyökkäyssotaa (Miljukov), niin silloin on kaikki hyvin. Muussa tapauksessa me eroamme.

Niin sanoivat ministerit.

On sangen kuvaavaa, että Toimeenpanevan komitean enemmistön edustaja Tsereteli ei vastustanut noita ministerien aito-imperialistisia ja vastavallankumouksellisia puheita. Tsereteli, joka säikähti ministerien jyrkkää kysymyksen asettelua ja joutui pois tolaltaan ministerien eroamismahdollisuuden johdosta, alkoi puheessaan suostutella heitä vielä mahdolliseen myönnytykseen julkaisemalla nootin sopivasävyisen „selityksen“¹⁶ edes „sisäistä käyttöä“ varten. „Demokratia“, sanoi hän, „tulee kannattamaan kaikella tarmolla Väliaikaista hallitusta“, jos se suostuu tuollaiseen oikeastaan vain sanalliseen myönnytykseen.

Halu hämätä selkkaus Väliaikaisen hallituksen ja Toimeenpanevan komitean välillä, valmeus myönnytyksiin, kunhan vain sopimus saataisiin säilymään,— se oli Tseretelin puheiden punaisena lankana.

Aivan päinvastaisessa hengessä puhui Kamenev. Kun maa on perikadon partaalla, kun se potee talous-, elintarvike- y.m. pulia, niin ulospääsy ei ole sodan jatkamisessa, joka vain kärjistää pulaa ja saattaa ahmia vallankumouksen hedelmät, vaan sen lopettamisessa mahdollisimman pikaisesti. Nykyinen Väliaikainen hallitus ei kaiken todennäköisyyden mukaan pysty ottamaan tehtäväkseen sodan lopettamista, sillä se pyrkii käymään „sotaa loppuun asti“. Sen vuoksi ulospääsy on vallan siirtämisessä toisen luokan käsiin, joka pystyy johtamaan maan ulos umpikujasta...

Kamenevin puheen jälkeen kuului ministerien paikoilta huudahduksia: „siinä tapauksessa ottakaa valta“.

*„Pravda“ № 40,
huhtikuun 25 p:nä 1917*

Allekirjoitus: K. Stalin